

ret, *Sic agite*; vel *accipite hoc*, vel *illud*; aut aliquid huiusmodi.

3. Præterea. In forma sacramenti non debet fieri mentio nisi de illis quæ sunt de essentia sacramenti. Sed usus potestatis acceptæ non est de essentia huius sacramenti, sed consequitur ad ipsum. Ergo non debet de eo fieri mentio in forma huius sacramenti.

4. Præterea. Omnia sacramenta ordinant ad æternam remunerationem. Sed in formis aliorum sacramentorum non fit mentio de remuneratione. Ergo nec in forma huius sacramenti deberet de ea fieri mentio, sicut fit cum dicitur: *Habiturus partem, si fideliter officium tuum impleveris, cum iis qui verbum Dei bene ministraverunt.*

QUESTIUNCULA V.

1. Ulterius. Videtur quod hoc sacramentum non habeat materiam. Quia in omni sacramento quod habet materiam, virtus operans in sacramento est in materia. Sed in rebus materialibus quæ hic adhibentur, sicut sunt claves, candelabra, & huiusmodi, non videtur esse aliqua virtus sanctificandi. Ergo non habet materiam.

2. Præterea. In isto sacramento confertur plenitudo gratiæ septiformis, ut in littera dicitur, sicut in confirmatione. Sed materia confirmationis præexigit sanctificationem. Cum ergo ea quæ in hoc sacramento videntur esse materialia, non sint præsanctificata, videtur quod non sint materia huius sacramenti.

3. Præterea. In quolibet sacramento habente materiam requiritur contactus materiæ ad eum qui suscipit sacramentum. Sed, ut à quibusdam dicitur, contactus dictionum materialium ab eo qui suscipit sacramentum, non est de necessitate sacramenti, sed solum correctio. Ergo prædictæ res materiales non sunt materia huius sacramenti.

Sed contra est, quia omne sacramentum consistit in rebus, & verbis. Sed res in quolibet sacramento sunt materia ipsius. Ergo res quæ in hoc sacramento adhibentur, sunt materia huius sacramenti.

Præterea. Plus requiritur ad dispensandum sacramenta quam ad suscipiendum. Sed baptismus, in quo datur potestas ad suscipiendum sacramenta, indiget materia. Ergo, & ordo in quo datur potestas ad ea dispensanda.

SOLUTIO II.

Respondeo dicendum ad primam questionem, quod Deus sua opera in sui similitudinem perficere voluit, quantum possibile fuit, ut perfecta essent, & per ea cognosci posset: & ideo ut in suis operibus representaretur non solum quod in se est, sed etiam secundum quod aliis influit, hanc legem naturalem posuit omnibus, ut ultima per media perficerentur, & media per prima, ut Dionysius dicit (de eccles. Hierar. cap. ix.) Et ideo ut ista pulchritudo Ecclesiæ non deesset, posuit ordinem in ea, ut quidam aliis sacramenta tradiderit, suo modo Deo in hoc assimilati, quasi Deo cooperantes, sicut etiam in corpore naturali quædam membra aliis influunt.

Ad primum ergo dicendum, quod subjectio servitutis repugnat libertati; quæ servitus est quando aliquis dominatur ad sui utilitatem subjectis utens. Talis autem subjectio non requiritur in ordine, per quem qui præsumunt salutem subditorum querere debent, non propriam utilitatem.

Ad secundum dicendum, quod quilibet se debet reputare inferiore merito, sed non officio. Ordines autem officia quædam sunt.

Ad tertium dicendum, quod ordo in Angelis non attenditur secundum distinctionem naturæ, nisi per accidens, in quantum ad distinctionem naturæ sequitur in eis distinctio gratiæ. Attenditur autem per se secundum distinctionem in gratia, quia eorum ordines respiciunt participationem divinorum, & communicationem in statu gloriæ, quæ est secundum mensuram gratiæ, quasi gratiæ finis, & effectus quodammodo. Sed ordines Ecclesiæ militantis respiciunt participationem sacramentorum, & communicationem, quæ sunt causa gratiæ, & quodammodo gratiam præcedunt: & sic non est de necessitate nostrorum ordinum gratia gratum faciens, sed solum potestas dispensandi sacramenta: & propter hoc etiam ordo non attenditur per distinctionem gratiæ gratum facientis, sed per distinctionem potestatis.

SOLUTIO III.

Ad secundam questionem dicendum, quod diffinitio quam Magister de ordine ponit, convenit ordini secundum quod est Ecclesiæ sacramentum: & ideo duo ponit: signum exterius, ibi: *Signaculum quoddam*, id est signum quoddam; & effectum interiore, ibi: *Quod spiritualis potestas traditur ordinatis.*

Ad primum ergo dicendum, quod signaculum non ponitur hic pro charactere interiori, sed pro eo quod exterius geritur, quod est signum interioris potestatis, & causa: & sic etiam sumitur character in alia diffinitione. Si tamen pro interiori charactere sumeretur, non esset inconveniens: quia divisio sacramenti in illa tria non est in partes integrales proprie loquendo: quia illud quod est res tantum, non est de essentia sacramenti; quod est etiam sacramentum tantum, transit, & sacramentum manere dicitur. Unde relinquitur quod ipse character interior sit essentialiter, & principaliter ipsum sacramentum ordinis.

Ad secundum dicendum, quod baptismus, quamvis in eo conferatur aliqua spiritualis potentia recipiendi alia sacramenta (ratione cuius characterem imprimi) non tamen hoc est principalis eius effectus, sed ablutio interior, propter quam baptismus fieret etiam priori causa non existente; sed ordo potestatem principaliter importat; & ideo character, qui est spiritualis potestas, ponitur in diffinitione ordinis, non autem in diffinitione baptismi.

Ad tertium dicendum, quod in baptismo datur quædam potentia spiritualis ad recipiendum, & ita quodammodo passiva: potestas autem proprie nominat potentiam activam cum aliqua præeminentiâ: & ideo hæc diffinitio non convenit baptismi.

Ad quartum dicendum, quod nomen ordinis dupliciter accipitur. Quandoque enim significat ipsam relationem; & sic est tam in inferiori quam in superiori, ut objectio tangit: & sic non accipitur hic. Aliquando autem accipitur pro ipso gradu, qui ordinem primo modo acceptum facit: & quia ratio ordinis, prout est relatio, invenitur ubi primo aliquid superius altero occurrit: ideo hic gradus eminentis per potestatem spiritualem ordo nominatur.

SOLUTIO IV.

Ad tertiam questionem dicendum, quod sacramentum, ut ex supra dictis patet, nihil est aliud quam quædam sanctificatio homini exhibita cum aliquo signo visibili: unde cum in susceptione ordinis quædam consecratio homini adhibeatur per visibilia signa, constat ordinem esse sacramentum.

Ad primum ergo dicendum, quod quamvis ordo in suo nomine non exprimat aliquod materiale elementum, tamen ordo non confertur sine aliquo elemento materiali.

Ad secundum dicendum, quod potestates proportionari debent illis ad quæ sunt. Communicatio autem divinorum, ad quam datur spiritualis potestas, non fit in Angelis per aliqua sensibilia signa, sicut in hominibus contingit: & ideo potestas spiritualis, quæ est ordo, non adhibetur Angelis cum aliquibus signis visibilibus, sicut hominibus: & ideo in hominibus est ordo sacramentum, sed non in Angelis.

Ad tertium dicendum, quod non omnis benedictio quæ adhibetur homini, vel consecratio, est sacramentum: quia & Monachi, & Abbates benedicuntur, & tamen illæ benedictiones non sunt sacramenta: & similiter nec regalis inunctio, quia post huiusmodi benedictiones non ordinantur. Aliqui ad dispensationem divinorum sacramentorum, sicut per benedictionem ordinis: & ideo non est simile.

SOLUTIO IV.

Ad quartam questionem dicendum, quod hoc sacramentum principaliter consistit in potestate tradita. Potestas autem à potestate traducitur, sicut simile ex simili; & iterum potestas per usum innotescit, quia potentia notificatur per actus: & ideo in forma ordinis exprimitur usus ordinis per actum qui imperatur, & exprimitur traductio potestatis per imperativum modum.

Ad primum ergo dicendum, quod alia sacramenta non ordinantur principaliter ad effectus similes potestati secundum quam sacramenta dispensantur, sicut hoc sacramentum: & ideo in hoc sacramento est quasi quædam communicatio univoca. Unde in aliis sacramentis exprimitur aliquid ex parte divinæ virtutis, cui effectus sacramenti assimilatur, non autem in hoc sacramento. (1) Quamvis enim id Episcopo, qui est minister huius sacramenti, non sit auctoritas respectu collationis huius sacramenti, tamen habet aliquam potestatem respectu potestatis ordinis quæ confertur per ipsum, in quantum à sua potestate derivatur.

Ad tertium dicendum, quod usus potestatis est effectus potestatis in genere causæ efficientis; & sic non habet quod in diffinitione ordinis ponatur: sed est quodammodo causa in genere causæ finalis: & ideo secundum hanc rationem poni potest in diffinitione ordinis. (2)

In IV. Sent. Tom. V.

(1) Ita exempla omnia, & etiam codices quos vidit Nicolaus; ipse tamen hoc supplet. Ad secundum, dicendum, quod propter causam specialem hoc sacramentum præ cæteris per modum imperativum exhibetur. Quamvis enim &c. (2) Supplet iterum Nicolaus: Ad quartum dicendum, quod aliter se habet in aliis, & in hoc sacramento. Nam per hoc sacramentum confertur officium aliquod, vel potestas aliquid faciendi; & ideo convenienter fit mentio remunerationis acquirendæ, si fideliter administraretur: in cæteris autem sacramentis non confertur simile officium, vel similis potestas; & ideo in illis nulla remunerationis mentio fit. Ad alia igitur sacramenta velut passive quodammodo se habet suscipiens, quia recipit ea propter proprium statum perficiendum tantum; sed ad hoc sacramentum se habet quodammodo active, quia illud suscipit propter hierarchicas functiones in Ecclesia exercendas. Unde quamvis alia eo ipso quod gratiam conferunt, ordinant ad salutem, proprie tamen ad remunerationem non ordinant, sicut hoc sacramentum. (3) Al. opinione.

SOLUTIO V.

Ad quintam questionem dicendum, quod materia in sacramentis exterius adhibita significat virtutem in sacramentis agentem ex extrinseco omnino advenire: unde cum effectus proprius huius sacramenti, scilicet character, non percipiatur ex aliqua (3) operatione ipsius qui ad sacramentum accedit, sicut erat in poenitentia, sed omnino ex extrinseco adveniat; competit ei materiam habere, tamen diversimode ab aliis sacramentis quæ materiam habent: quia hoc quod in sacramento confertur, in aliis sacramentis derivatur tantum à Deo, non à ministro sacramentum dispensat; sed illud quod in hoc sacramento traditur, scilicet spiritualis potestas, derivatur etiam ab eo qui sacramentum dat, sicut potestas imperfecta à perfecta: & ideo efficacia illorum sacramentorum principaliter consistit in materia quæ virtutem divinam & significat, & continet ex sanctificatione per ministerium adhibita; sed efficacia huius sacramenti principaliter residet penes eum qui sacramentum dispensat. Materia autem adhibetur magis ad determinandum potestatem quæ traditur particulariter ab habente eam complete, quam ad potestatem causandum; quod patet ex hoc quod materia competit usui potestatis.

Et per hoc patet solutio ad primum.

Ad secundum dicendum, quod materiam in aliis sacramentis oportet sanctificari propter virtutem quam continet; sed non est ita in proposito.

Ad tertium dicendum, quod sustinendo illud dictum, apparet ex dictis causa ejus. Quia enim potestas ordinis non accipitur à materia, sed à ministro principaliter; ideo correctio materiæ magis est de essentia sacramenti quam tactus. Tamen ipsa verba formæ videntur ostendere quod tactus materiæ sit de essentia sacramenti, quia dicitur: *Accipe hoc*, vel *illud*.

ARTICULUS II.

Utrum in hoc sacramento ordinis conferatur gratia gratum faciens.

1. Ad secundum sic proceditur. Videtur quod in hoc sacramento ordinis non conferatur gratia gratum faciens. Quia communiter dicitur, quod sacramentum ordinis ordinatur contra defectum ignorantiam. Sed contra ignorantiam non datur gratia gratum faciens, sed gratia gratis data: quia gratia gratum faciens magis respicit affectum. Ergo in sacramento ordinis non datur gratia gratum faciens.

2. Præterea. Ordo distinctionem importat. Sed membra Ecclesiæ non distinguuntur per gratiam gratum facientem, sed secundum gratiam gratis datam, de qua dicitur I. Corinth. xii. 4. *Divisiones gratiarum sunt.* Ergo in ordine non datur gratia gratum faciens.

C 2

Præterea. Ad secundum, dicendum, quod propter causam specialem hoc sacramentum præ cæteris per modum imperativum exhibetur. Quamvis enim &c. (2) Supplet iterum Nicolaus: Ad quartum dicendum, quod aliter se habet in aliis, & in hoc sacramento. Nam per hoc sacramentum confertur officium aliquod, vel potestas aliquid faciendi; & ideo convenienter fit mentio remunerationis acquirendæ, si fideliter administraretur: in cæteris autem sacramentis non confertur simile officium, vel similis potestas; & ideo in illis nulla remunerationis mentio fit. Ad alia igitur sacramenta velut passive quodammodo se habet suscipiens, quia recipit ea propter proprium statum perficiendum tantum; sed ad hoc sacramentum se habet quodammodo active, quia illud suscipit propter hierarchicas functiones in Ecclesia exercendas. Unde quamvis alia eo ipso quod gratiam conferunt, ordinant ad salutem, proprie tamen ad remunerationem non ordinant, sicut hoc sacramentum. (3) Al. opinione.

3. Præterea. Nulla causa præsupponit effectum suum. Sed in eo quod accedit ad ordines, præsupponitur gratia, per quam fit idoneus ad executionem ordinis. Ergo talis gratia non confertur in ordinis collatione.

Sed contra. Sacramenta novæ legis efficiunt quod figurant. Sed ordo per numerum septenarium significat septem Spiritus Sancti dona, ut in littera dicitur. Ergo dona Spiritus Sancti, quæ non sunt sine gratia gratum faciente, in ordine dantur.

Præterea. Ordo est sacramentum novæ legis. Sed in diffinitione talis sacramenti ponitur, ut gratiæ causa (1) existat. Ergo causat gratiam in suscipiente.

QUÆSTIUNCULA II.

1. Uterius. Videtur quod in sacramento ordinis non imprimatur character quantum ad omnes ordines. Quia ordinis character est quedam spiritualis potestas. Sed quidam ordines non ordinantur nisi ad quosdam actus corporales, scilicet ostiarum, vel acolythi. Ergo in eis non imprimitur character.

2. Præterea. Omnis character est indelebilis. Ergo per characterem homo ponitur in statu à quo non possit recedere. Sed illi qui habent aliquos ordines, possunt licite redire ad laicatum. Ergo non imprimitur character in omnibus ordinibus.

3. Præterea. Ut supra dist. III. dictum est, per characterem homo adscribitur ad aliquando sacramentum dandum, vel accipiendum. Sed ad susceptionem sacramentorum sufficienter homo ordinatur per characterem baptismalem; dispensator autem sacramentorum non constituitur homo nisi in ordine sacerdotali. Ergo in aliis ordinibus non imprimitur character.

Sed contra. Omne sacramentum in quo non imprimitur character, est iterabile. Sed nullus ordo est iterabilis. Ergo in quolibet ordine imprimitur character.

Præterea. Character est signum distinctivum. Sed in quolibet ordine est aliqua distinctio. Ergo quilibet ordo imprimitur characterem.

QUÆSTIUNCULA III.

1. Uterius. Videtur quod character ordinis non præsupponat characterem baptismalem. Quia per characterem ordinis homo efficitur dispensator sacramentorum, per characterem baptismalem susceptivus eorumdem. Sed potestas activa non præsupponit de necessitate passivam, quia potest esse sine ea, sicut patet in Deo. Ergo character ordinis non præsupponit de necessitate characterem baptismalem.

2. Præterea. Potest contingere quod aliquis non sit baptizatus, qui se baptizatum æstimat probabiliter. Si ergo talis ad ordines accedat, non consequitur characterem ordinis, si character ordinis præsupponat baptismalem: & sic ea quæ facit vel in consecratione, vel in absolutione, nihil erunt; & in hoc Ecclesia decipietur: quod est inconveniens.

Sed contra. Baptismus est janua sacramentorum. Ergo cum ordo sit quoddam sacramentum, præsupponit baptismum.

QUÆSTIUNCULA IV.

1. Uterius. Videtur quod præsupponat de ne-

(2) Al. consistat.

cessitate characterem confirmationis. Quia in his quæ sunt ordinata ad invicem, sicut medium præsupponit primum, ita ultimum præsupponit medium. Sed character confirmationis præsupponit baptismalem quasi primum. Ergo character ordinis præsupponit characterem confirmationis quasi medium.

2. Præterea. Qui ad alios confirmandos ponuntur, maxime debent esse firmi. Sed illi qui sacramentum ordinis suscipiunt, sunt aliorum confirmatores. Ergo ipsi maxime debent habere sacramentum confirmationis.

Sed contra. Apostoli receperunt potestatem ordinis ante ascensionem, Joan. xx. 22. ubi dictum est eis: *Accipite Spiritum Sanctum*. Sed confirmati sunt post ascensionem per adventum Spiritus Sancti. Ergo ordo non præsupponit confirmationem.

QUÆSTIUNCULA V.

1. Uterius. Videtur quod character unius ordinis præsupponat de necessitate characterem alterius. Quia major est convenientia ordinis ad ordinem quam ordinis ad aliud sacramentum. Sed character ordinis præsupponit characterem alterius sacramenti, scilicet baptismi. Ergo multo fortius character unius ordinis præsupponit characterem alterius.

2. Præterea. Ordines sunt quidam gradus. Sed nullus potest pervenire ad posteriorem gradum, nisi prius priorem conscenderit. Ergo nullus potest accipere characterem ordinis sequentis, nisi primum accipiat ordinem præcedentem.

Sed contra. Si omittatur aliquid in sacramento quod sit de necessitate sacramenti, oportet quod sacramentum iteretur. Sed si aliquis accipiat sequentem ordinem prætermisso primo, non reordinatur, sed confertur sibi quod deerat, secundum statuta canonum. Ergo præcedens ordo non est de necessitate sequentis.

SOLUTIO I.

Respondeo dicendum ad primam quæstionem, quod *Dei perfecta sunt opera*, ut dicitur Deuter. xxxii. 4. & ideo cuicumque datur potentia aliqua divinitus, dantur ea per quæ executio illius potentie potest congrue fieri: & hoc etiam in naturalibus patet, quia animalibus dantur membra quibus animæ potentie possunt exire in actus suos, nisi sit defectus ex parte materia. Sicut autem gratia gratum faciens est necessaria ad hoc quod digne recipiat sacramenta, ita etiam ad hoc quod homo digne dispense; & ideo, sicut in baptismo, per quem homo fit susceptivus aliorum sacramentorum, datur gratia gratum faciens; ita in sacramento ordinis, per quod homo ordinatur ad aliorum sacramentorum dispensationem.

Ad primum ergo dicendum, quod ordo datur non in remedium unius personæ, sed totius Ecclesiæ: unde quod dicitur contra ignorantiam dari, non est intelligendum ita quod per susceptionem ordinis pellatur ignorantia in suscipiente, sed quia suscipiens ordinem præficitur ad pellendum ignorantiam in plebe.

Ad secundum dicendum, quod quamvis dona gratiæ gratum facientis sint communia omnibus membris Ecclesiæ, tamen actus illorum donorum, secundum quæ attenditur distinctio in membris Ecclesiæ, idoneus susceptor aliquis esse non potest, nisi charitas adsit; quæ quidem sine gratia gratum faciente esse non potest.

Ad

SOLUTIO IV.

Ad tertium dicendum, quod ad idoneam executionem ordinis non sufficit bonitas quantacumque, sed requiritur bonitas excellens; ut sicut illi qui ordinem suscipiunt, super plebem constituuntur gradu ordinis, ita & superiores sint merito sanctitatis: & ideo præexigitur gratia quæ sufficiebat ad hoc quod digne connumerarentur in plebe Christi; sed confertur in ipsa susceptione ordinis amplius gratiæ munus, per quod ad majora reddantur idonei.

SOLUTIO II.

Ad secundam quæstionem dicendum, quod circa hoc fuit triplex opinio. Quidam enim dixerunt, quod in solo ordine sacerdotali character imprimitur. Sed hoc non videtur verum; quia actum diaconi nullis potest exercere licite, nisi diaconus: & ita patet quod habet aliquam spirituales potestatem in dispensatione sacramentorum, quam alii non habent. Et propter hoc alii dixerunt, quod in sacris ordinibus imprimitur character, non autem in minoribus. Sed hoc nihil iterum est: quia per quemlibet ordinem aliquis constituitur super plebem in aliquo gradu potestatis ordinatæ ad sacramentorum dispensationem. Unde cum character sit signum distinctivum ab aliis, oportet quod in omnibus character imprimatur, cujus etiam signum est quod perpetuo manent, & nunquam iterantur. Et hæc est tertia opinio, quæ communior est.

Ad primum ergo dicendum, quod quilibet ordo vel habet actum circa ipsum sacramentum, vel ordinatum ad sacramentorum dispensationem; sicut ostiarum habent actum admittendi homines ad divinorum sacramentorum inspectionem, & sic de aliis: & ideo in omnibus requiritur specialis potestas.

Ad secundum dicendum, quod quantumcumque ad laicatum se transferat, semper tamen manet in eo character: quod patet ex hoc quod si ad clericatum revertatur, non iterum ordinem quem habuerat, suscipit.

Ad tertium dicendum, sicut ad primum. Ad primum ergo dicendum, quod quilibet ordo vel habet actum circa ipsum sacramentum, vel ordinatum ad sacramentorum dispensationem; sicut ostiarum habent actum admittendi homines ad divinorum sacramentorum inspectionem, & sic de aliis: & ideo in omnibus requiritur specialis potestas.

SOLUTIO III.

Ad tertiam quæstionem dicendum, quod nihil potest aliquid recipere cujus receptivam potentiam non habet. Per characterem autem baptismalem efficitur homo receptivus aliorum sacramentorum: unde qui characterem baptismalem non habet, nullum alterum sacramentum suscipere potest; & sic character ordinis baptismalem characterem præsupponit.

Ad primum ergo dicendum, quod in eo qui habet potentiam activam à se, potentia activa non præsupponit passivam; sed in eo qui habet potentiam activam ab altero, præexigitur ad potentiam activam potentia passiva, quæ recipere possit potentiam activam.

Ad secundum dicendum, quod talis si ad sacerdotium promoveatur, non est sacerdos, nec conficere potest, nec absolvere in foro poenitentiali; unde secundum canones debet baptizari iterato, & ordinari. Et si etiam in Episcopum promoveatur, illi quos ordinat, non habent ordinem. Sed tamen pie credi potest quod quantum ad ultimos effectus sacramentorum summus sacerdos suppleret defectum, & quod non permitteret hoc ita latere quod periculum Ecclesiæ immineret possit.

(2) Al. præferri.

SOLUTIO IV.

Ad quartam quæstionem dicendum, quod ad susceptionem ordinis præexigitur aliquid quasi de necessitate sacramenti, & aliquid de congruitate. De necessitate enim sacramenti præexigitur quod ille qui accedit ad ordines, sit ordinis susceptivus, quod competit ei per baptismum: & ideo character baptismalis præsupponitur de necessitate sacramenti, ita quod sine eo sacramentum ordinis (2) conferri non potest. Sed de congruitate requiritur omnis perfectio, per quam aliquis reddatur idoneus ad executionem ordinis; & unum de istis est ut sit confirmatus: & ideo de congruitate character ordinis characterem confirmationis præsupponit, & non de necessitate.

Ad primum ergo dicendum, quod non est similis habitudo huiusmodi mediæ ad ultimum, & primi ad medium: quia per characterem baptismalem fit homo susceptivus sacramenti confirmationis; non autem per sacramentum confirmationis fit homo susceptivus sacramenti ordinis: & ideo non est similis ratio.

Ad secundum dicendum, quod illa ratio procedit de idoneitate quantum ad congruitatem.

SOLUTIO V.

Ad quintam quæstionem dicendum, quod non est de idoneitate superiorum ordinum, quod aliquis minores ordines prius habeat: quia potestates sunt distinctæ, & una, quantum est de sui ratione, non requirit aliam in eodem subjecto: & ideo etiam in primitiva Ecclesia aliqui ordinabantur in presbyteros qui prius inferiores ordines non susceperant; & tamen poterant omnia quæ inferiores ordines possunt: quia inferior potestas comprehenditur in superiori virtute, sicut sensus in intellectu, & ducatus in regno. Sed postea per constitutionem Ecclesiæ determinatum est quod ad majora se non ingerat qui prius in minoribus officiis se non humiliavit. Et inde est quod qui ordinantur per saltum, secundum canones non reordinantur; sed id quod ommissum fuerat de præcedentibus ordinibus, eis confertur.

Ad primum ergo dicendum, quod magis conveniunt ordines ad invicem secundum similitudinem speciei quam ordo cum baptismo; sed secundum proportionem potentie ad actum magis convenit baptismus cum ordine quam ordo cum ordine: quia per baptismum acquiritur homo potentiam passivam recipiendi ordines, non autem per ordinem inferiorem datur potentia passiva recipiendi majores ordines.

Ad secundum dicendum, quod ordines non sunt gradus qui occurrant in actione una, vel in uno motu, ut oporteat ad ultimum per primum devenire; sed sunt sicut gradus in diversis rebus constituti, sicut est gradus inter hominem & Angelum; nec oportet quod ille qui sit Angelus, prius fuerit homo. Similiter etiam est gradus inter caput & omnia membra corporis: nec oportet quod illud quod est caput, prius fuerit pes; & similiter est in proposito.

ARTICULUS III.

Utrum in suscipientibus ordines requiratur bonitas vitæ.

Ad tertium sic proceditur. Videtur quod in suscipientibus ordines non requiratur bonitas vitæ. (1) Vultus: Quia per baptismum fit homo susceptivus ordinis. (2) Vultus: Quia per baptismum fit homo susceptivus ordinis. (3) Vultus: Quia per baptismum fit homo susceptivus ordinis.